

TÜRKİYE’DE DOĞA KORUMA İLE İLGİLİ KURUMSAL YAPI NASIL OLMALI?

Doğa Koruma ve Milli Parklar Genel Müdürlüğünün kapatılarak Orman Genel Müdürlüğü altında daire başkanlığı olarak düzenlenmesi çalışmaları üzerine TÜRKİYE’DE DOĞA KORUMA İLE İLGİLİ KURUMSAL YAPI NASIL OLMALI?” tespit ve önerileri içeren yazı tarafımda hazırlanmış; Doğa Derneği, Doğa Koruma Merkezi, TEMA Türkiye Erozyonla Mücadele, Ağaçlandırma ve Doğal Varlıkları Koruma Vakfı ve WWF-Türkiye (Doğal Hayatı Koruma Vakfı) ile Tabiat Kanunun İzleme Girişimi” üyesi 125 sivil toplum kuruluşu tarafından uygun bulunarak ve 21 Ekim 2019 tarihinde iletilmiştir

Sn. Fuat Oktay, Cumhurbaşkanı Yardımcısı

Sn. Murat Kurum, Çevre ve Şehircilik Bakanı

Sn. Bekir Pakdemirli, Tarım ve Orman Bakanı

Sn. Hayati Yazıcı, Siyasi ve Hukuki İşler Başkanı

Sn. Fatma Betül Sayan Kaya, Sosyal Politikalar Başkanı

Sn. Çiğdem Karaaslan, Çevre Şehir ve Kültür Başkanı

1. TÜRKİYE’DE DOĞA KORUMA İLE İLGİLİ KURUMSAL YAPILARIN GEÇMİŞİ

Türkiye’de doğa koruma alanında faaliyet gösteren Tarım ve Orman Bakanlığına bağlı **Doğa Koruma ve Milli Parklar Genel Müdürlüğü** ve Çevre ve Şehircilik Bakanlığına bağlı **Tabiat Varlıklarını Koruma Genel Müdürlüğü** farklı iki bulunmaktadır.

Aşağıda bu iki genel müdürlüğün tarihsel süreciyle ilgili kısa bilgi verilmiştir.

1.1. Doğa Koruma ve Milli Parklar Genel Müdürlüğünün tarihçesi

Milli Parklara yönelik ilk kurumsal yapılanma 1956 yılında gerçekleşmiştir. 6831 sayılı Orman Kanununun 4 ve 25. maddeleri ile ulusal mevzuatımıza ilk kez “milli parklar” kavramı girmiştir.

19558 yılında ilk milli park (Yozgat Çamlığı Milli Parkı) ilan edilmesini müteakip Orman Genel Müdürlüğü altında “Milli Parklar Daire Başkanlığı” kurulmuştur. Bu yapı 1976 yılına kadar devam etmiş, korunan alanların sayısındaki artışa ve dünyada ve ülkemizde korunan alanlara yönelik yükselen algıya paralel olarak genel müdürlük düzeyine yapılanmaya gidilmiş, Orman Bakanlığı altında “Milli Parklar ve Avcılık Genel Müdürlüğü” kurulmuştur. 1980 yılında bugün olduğu üzere Tarım Bakanlığı ile Orman Bakanlığının birleştirilmesini takiben genel müdürlük kapatılmış ve Orman Genel Müdürlüğü bünyesinde Milli Parklar Dairesi olarak yapılandırılmıştır.

1991 yılında Orman Bakanlığının yeniden kurulmasıyla merkezde “Genel Müdürlük” düzeyinde Orman Bakanlığına bağlı “Milli Parklar ve Av-Yaban Hayatı Genel Müdürlüğü” olarak yeniden yapılandırılmış, Taşra yapılanması ise mülki sınırlardan ziyade ekolojik ve coğrafik bölgeler esas alınarak “Bakanlık Bölge Müdürlükleri” ve Bölge Müdürlüklerine bağlı “Başmühendislik” ve “Birim Mühendisliği” düzeyinde yapılanarak faaliyetlerini 2003 yılına kadar sürdürmüştür.

2003 yılında ise 4856 sayılı Kanun ile Çevre Bakanlığı ile Orman Bakanlığı birleştirilince Orman Bakanlığı bünyesindeki Milli Parklar ve Av-Yaban Hayatı Genel Müdürlüğü ile Çevre bakanlığı bünyesindeki Çevre Koruma Genel Müdürlüğü birleştirilmiş, merkezde ana hizmet birimi olarak “Doğa Koruma ve Milli Parklar Genel Müdürlüğü” kurulmuştur. Taşra yapılanmasında ise ilk kez il mülki sınırları esas alınarak illerde İl Çevre ve Orman Müdürlükleri ve bunlara bağlı “Doğa Koruma ve Milli Parklar Şube Müdürlüğü” ve “mühendislikler” düzeyinde yapılandırılmıştır.

2011 yılında 645 sayılı KHK ile Çevre ve Orman Bakanlığı mülga edilerek Orman ve Su İşleri Bakanlığı kurulmuş “Doğa Koruma ve Milli Parklar Genel Müdürlüğü” merkezde ana hizmet birimi olarak korunmuştur. Taşra birimi ise yeniden ekolojik ve coğrafik sınırlar dikkate alınarak bölge müdürlükleri ve bölge müdürlüklerine bağlı İl Şube Müdürlükleri ve Milli Parklar Müdürlüğü şeklinde yapılanmıştır.

2018 yılında da Orman ve Su İşleri Bakanlığı ile Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanlıkları birleştirilerek Tarım ve Orman Bakanlığı kurulmuş, merkezde yine “Doğa Koruma ve Milli Parklar Genel Müdürlüğü” korunmuş, ancak taşra teşkilatlanmasına yönelik ise henüz bir düzenlemeye gidilmemiştir.

Özetle ifade etmek gerekirse doğa koruma alanında geçmişte faaliyet gösteren Çevre Koruma Genel Müdürlüğü ile Milli Parklar-Av ve Yaban Hayatı Genel Müdürlüğü Doğa Koruma ve Milli Parklar Genel Müdürlüğünde birleştirilmiştir. Doğa Koruma ve Milli Parklar Genel Müdürlüğünün kapatılarak Orman Genel Müdürlüğü bünyesinde Daire Başkanlığı olarak yapılandırılmasıyla geçmişte 2 genel müdürlük tarafından yürütülen işlerin tamamının daire başkanlığı ile yürütülmesini öngörmektir ki, bunun mümkün olamayacağı aşîkârdır.

1.2. Tabiat Varlıklarını Koruma Genel Müdürlüğünün Tarihçesi

1989 yılında 383 sayılı KHK ile Çevre Bakanlığına bağlı ve tüzel kişiliğe sahip Özel Çevre Koruma Kurumu Başkanlığı kurulmuş ve kuruma Bakanlar Kurulu Kararıyla ilan edilen Özel Çevre Koruma Bölgelerini planlama ve yönetme yetkisi verilmiştir. Taşra yapılanmasında ise her bir özel çevre koruma bölgesi için özel çevre koruma müdürlükleri kurulmuştur.

Ülkemizin doğal ve kültürel varlıklarının korunmasında önemli görevler yürüten bu kuruluş, 2011 yılında Çevre ve Şehircilik Bakanlığı bünyesinde Tabiat Varlıklarını Koruma Genel Müdürlüğü olarak yeniden yapılandırılmıştır. Tabiat Varlıklarını Koruma Genel Müdürlüğüne,

Kültür ve Turizm Bakanlığı bünyesinde bulunan Doğal Sit Alanları 17.08.2011 tarihi itibari ile Tabiat Varlıklarını Koruma Genel Müdürlüğüne devredilmiştir.

Genel Müdürlüğün taşradaki görevleri, Çevre ve Şehircilik İl Müdürlüğüne bağlı Tabiat Varlıklarını Koruma Şube Müdürlüklerinin yanı sıra doğal sit ve tabiat varlıklarıyla ilgili görev yapan 26 adet Tabiat Varlıklarını Koruma Komisyonu tarafından yürütülmektedir.

2. TÜRKİYE’DEKİ DOĞA KORUMA ALANLARI

Tarım ve Orman Bakanlığı/Doğa Koruma ve Milli Parklar Genel Müdürlüğü uhdesinde ulusal mevzuatımız ve/veya uluslararası sözleşmeler gereği koruma altına alınmış, toplam alanı 2.426.402,30 hektar olan 526 adet alan; Çevre ve Şehircilik Bakanlığı/Tabiat Varlıklarını Koruma Genel Müdürlüğü uhdesinde ise toplam alanı 4.543.848,00 hektar olan 2414 adet alan bulunmaktadır.

Her iki genel müdürlüğün uhdesindeki korunan alanlardan birçoğu birbiriyle çakışmakta olup bu alanlara ait alansal ve sayısal oranlara ekte sunulan tabloda ayrıntılarıyla yer verilmektedir.

Türkiye’deki korunan alanlar ile bilgiler (Koruma statüsü, sayıları, alanları, tabi olduğu mevzuat ve sorumlu kurum) aşağıdaki tabloda verilmiştir.

Adı	Adeti	Alanı (Hektar)	Tabi Olduğu Mevzuat	Sorumlu Kuruluş
Tabiatı Koruma Alanı	30	46.797,00	2873	TOB
Milli Park	44	866.685,00	2873	TOB
Tabiat Anıtı	112	7.487,80	2873	TOB
Tabiat Parkı	244	106.379,50	2873	TOB
Yaban Hayatı Geliştirme Sahası	81	1.189.308,00	4915	TOB
RAMSAR Alanı	14	184.487,00	Ramsar Sözleşmesi	TOB
Biyosfer Rezervi	1	25.258,00	UNESCO İnsan ve Biyosfer Programı	TOB
Özel Çevre Koruma Bölgesi	16	2.458.749,00	383 KHK	ÇŞB
Doğal Sit	2.398	2.085.099,00	2863	ÇŞB

Bu alanlardan birçoğunda birden fazla koruma statüsü bulunmaktadır. Yani bir alanda hem Doğa Koruma ve Milli Parklar Genel Müdürlüğü hem de Tabiat Varlıklarını Koruma Genel Müdürlüğünün sorumlu durumdadır.

Örneğin toplam 44 adet milli parktan 26’sı, 30 tabiatı koruma alanından 8’i, 81 yaban hayatı geliştirme sahasından 19’u, 14 Ramsar alanından 11’i, 112 tabiat anıtından 13’ü, 244 tabiat parkından 55’i aynı zamanda doğal sit alanıdır. Alansal olarak değerlendirildiğinde ise milli parkların sit alanlarıyla akışma oranı %35.47, tabiatı koruma alanlarının %96.04, yaban hayatı geliştirme sahalarının, Ramsar alanlarının %87.41, tabiat anıtlarının %96,04 ve %27.36, tabiat parklarının ise %43.71’dir. Koruma statülerinin çakışması ile ilgili ayrıntılı bilgi Ek-1deki tablolarda verilmiştir.

Türkiye'nin taraf olduğu önemli uluslararası doğa koruma sözleşmeleri

Sözleşme veya protokolün adı	İmzaya açıldığı yıl	Türkiye'nin taraf olduğu yıl
Avrupa Yaban Hayatı ve Yaşama Ortamlarının Korunmasına yönelik sözleşme (Bern Sözleşmesi)	1979	1984
Özellikle Su Kuşlarının Yaşama Ortamı Olarak Uluslararası Öneme Sahip Sulak Alanlar Hakkındaki Sözleşme (Ramsar Sözleşmesi) Sözleşmenin ismi "Sulak Alanların Korunması Hakkında Sözleşme" olarak değiştirilmiştir.	1971	1994
Biyolojik çeşitliliğin ve biyolojik kaynakların, etik, ekonomik yarar ve insanların geleceği açısından korunması ve sürdürülebilir kullanımına yönelik sözleşme (Biyolojik Çeşitlilik Sözleşmesi)	1992	1994
Nesli Tehlike Altında Türlerin Uluslararası Ticaretine İlişkin Sözleşme (CİTES Sözleşmesi)	1992	1996
Barcelona Sözleşmesi-Akdeniz'de Özel Koruma Alanları ve Biyolojik Çeşitlilik Protokolü	1976	2002
Avrupa Konseyine üye ülkelerin peyzaj değerlerinin korunması ve geliştirilmesi hakkında sözleşme (Avrupa Peyzaj Sözleşmesi)	2000	2003
Karadeniz'in Kirliliğe Karşı Korunması Sözleşmesi-Karadeniz'de Biyolojik Çeşitliliğin ve Peyzajın Korunması Protokolü (Bükreş Sözleşmesi)	1994	2004
Dünya Kültürel ve Doğal Mirasının Korunmasına Dair Sözleşme (UNESCO) (Genel Kurul ve Doğa Bilimleri İhtisas Komisyon Üyeliği)		

3. TÜRKİYE'NİN DOĞA KORUMA BAKIMINDAN ÖNEMİ

Yeryüzündeki en önemli 7 gen merkezinden biri olarak bilinen Türkiye biyolojik çeşitlilik bakımından bulunduğu coğrafyanın en önemli ülkesidir. Şöyle ki, tüm Avrupa kıtasında 12.500 civarında bitki türü varken, ülkemizdeki bitki türü sayısı 11.707 olarak belirlenmiştir. Bu sayı yeni bulunan türlerle her yıl artmaktadır. Bunlardan 3.449'ü yeryüzünde başka hiçbir ülkede bulunmayan ülkemize özgü türlerdir. Diğer canlı türleri bakımından da tüm Avrupa kıtası kadar çeşitlilik göstermektedir. Şöyle ki, Türkiye'nin Avrupa Birliğine girmesi durumunda Avrupa'nın bitki türü sayısı bir anda yaklaşık 6.000-6.500 (3.449'u sadece ülkemizde bulunan türün yanı sıra Avrupa'da bulunmayan üç bin civarındaki İran-Turan Biyocoğrafyasına ait

türler eklenecektir) artacaktır. Yani 12 binlerden 18 binlere çıkacaktır. Diğer canlı türleri ve yaşam ortamlarının çeşitliliği bakımından da aynı şeyleri söyleyebiliriz.

Türkiye coğrafi konum gereği pek çok konuda olduğu üzere biyolojik çeşitliliğin (canlı türlerinin ve gen kaynaklarının) korunması bakımından da stratejik konuma sahip olup çok sayıda türün varlığını sürdürebilmesi bakımından anahtar ülke konumundadır.

Yukarıda özetlenen özelliklerinden dolayı Türkiye'nin doğa koruma alanındaki önemi ve sorumluluğu herhangi bir ülkeninkinden daha fazladır. Bu durum bütün dünya tarafından da bilinmektedir.

Mevcut parçalanmış kurumsal yapı ile Türkiye'nin doğasını etkin bir şekilde korumak mümkün görülmemektedir. Parçalanmış bu yapının yarattığı sorunlar ve çözüm önerileri aşağıda verilmektedir.

4. MEVCUT YAPININ GETİRDİĞİ PROBLEMLER

➤ **Korunan alanların çakışmasının (aynı alanda birden fazla koruma statüsünün varlığı) ve yetkilerin çatışmasının yarattığı sıkıntılar.**

Ek-1'deki tabloların değerlendirilmesinden Doğa Koruma ve Milli Parklar Genel Müdürlüğünün uhdesindeki 1.171.064 ha alanın 519.006 hektarı aynı zamanda doğal sit veya özel çevre koruma bölgesi (%44,32'sinde) olduğu görülmektedir.

Bu durum, yönetim hedeflerinin örtüşmemesine bağlı olarak alan yönetiminde veya kurumların öncelikleri çerçevesinde (koruma, izin, projelerin uygulanması vb.) çatışmaların yaşanmasına yol açmaktadır. Neticede bu çatışmaların sıkıntıları alana ve alanda yaşayan halka yansımaktadır.

Problem sadece alanların çakışmasından değil, iki Bakanlığın görev ve yetkilerini düzenleyen 645 ve 648 sayılı KHK'lerle iki genel müdürlüğe tanımlanan yetkiler nedeniyle de yaşanmamaktadır.

645 sayılı KHK ile milli parklar, tabiat parkları, tabiat anıtları, tabiatı koruma alanları ve sulak alanların ayrılması, korunması, planlanması, düzenlenmesi, geliştirilmesi, tanıtılması, yönetilmesi, işletilmesi ve işlettirilmesi ile ilgili işleri yürütme yetkisi Doğa Koruma ve Milli Parklar Genel Müdürlüğü'ne verilmişken; 648 sayılı KHK ile bu alanların, tespiti konusunda Doğa Koruma ve Milli Parklar Genel Müdürlüğü, tescil, onay ve ilanında (orman rejimi dışındakiler) ise Çevre ve Şehircilik Bakanlığı yetkili kılınmıştır.

648 sayılı KHK ile koruma alanlarındaki kullanma ve yapılaşmaya yönelik ilke kararlarını belirleme; onaylanan planlara uygun olarak tahsisini yapma ve uygulamaların tahsis şartlarına uygun olarak gerçekleşmesini izleme ve denetleme yetkisi Çevre ve Şehircilik Bakanlığı altında kurulan Tabiat Varlıklarını Koruma Genel Müdürlüğü'ne verilmiştir.

Yukarıda belirtilen görev tanımları nedeniyle son yıllarda, orman rejimi dışındaki alanlarda Milli Parklar Kanunu kapsamında yeni alanların koruma altına alınmasında veya mevcut alanlar için hazırlanan planların onaylanarak yürürlüğe konmasında önemli sıkıntılar yaşanmaktadır.

➤ **Emek, zaman, iş gücü kaybı, insan ve mali kaynakların israfı;** Doğa korumanın tek çatı altında toplanamaması, gerek stratejik düzeyde, gerekse sahada etkili bir koordinasyon ve uygulamaya geçilememesine hatta mükerrer çalışmaların yapılmasına sebep olmaktadır. Örneğin, Kalkınma Bakanlığından alınan yaklaşık 26 milyon TL bütçe ile Doğa Koruma ve Milli Parklar Genel Müdürlüğü 2013-2019 yıllarında 81 ili kapsayan Ulusal Biyolojik Çeşitlilik Envanter ve İzleme Projesini yaptırırken aynı dönemde Tabiat varlıklarını Koruma Genel müdürlüğü de doğal sit alanlarının yeniden değerlendirilmesi için hemen bütün illerde “Ekolojik temelli bilimsel araştırmalar” yaptırmıştır.

Doğa korumaya çok sınırlı kaynak ayırabilen ülkemiz için emek, zaman ve iş gücü kaybına, dolayısıyla kamu kaynaklarının verimli kullanılamamasına neden olunmaktadır.

5. DOĞA KORUMA GENEL MÜDÜRLÜĞÜNÜN KAPATILMASININ YARATACAĞI BAŞLICA PROBLEMLER.

Doğa Koruma ve Milli Parklar Genel Müdürlüğü merkezde; 1 Genel Müdür, 4 Genel Müdür Yardımcısı, 7 Daire Başkanlığı, 41 Şube Müdürlüğü şeklinde yapılandırılmış olup taşrada 15 bölge müdürlüğü, 81 il şube müdürlüğü, 10 milli park müdürlüğü ve bunlara bağlı milli park şeflikleri olarak teşkilatlanmıştır. Bu ölçüde yaygın örgütleniş bir teşkilatı kapatarak Orman Genel Müdürlüğü bünyesinde Daire başkanlığı düzeyinde yapılandırarak (Yedi daire başkanlığını tek daire başkanlığı altında toplayarak, yedi daire başkanlığının yürüttüğü işleri yapmasını beklemek mümkün müdür?) Türkiye’nin doğasının korumasını beklemek doğru değildir. Bölge düzeyinde örgütlenmiş ve beşbinin üzerinde personeli olan bir kurumu daire başkanlığıyla yönetmek mümkün değildir.

Geçmişte pek çok kez yaşandığı üzere birleşmeyi takiben Genel Müdürlük merkez ve taşra teşkilatlarında çalışan beş binin üzerindeki personelden çok büyük bir kısmı (Orman Genel Müdürlüğünün başka birimlerinde (Doğa koruma ile ilgili olmayan) görevlendirilecektir. Ya da uygun çalışma ortamı kalmayacağı için kendi istekleriyle başka kurumlara gideceklerdir.

Neticede 63 yıllık birikim ve alt yapı dağıtılacak, tüm kazanımlar bir kalemde silinerek ülkemizin doğa koruma hedeflerinden uzaklaşılmasına uzaklaşmasına sebebiyet verilecektir.

Bu yanıştan mutlaka dönülecektir, ancak dönüldüğünde (6 ay sonra dahi olsa) ne şu anda var olan personeli, ne de yıllardır büyük emeklerle sağlanan araç-gereç vb. Orman Genel Müdürlüğü merkez ve taşra teşkilatında farklı birimlere dağıtılacağı için yeniden toparlamak mümkün olacaktır.

Diğer taraftan doğa korumadan sorumlu 63 yıllık bir kurumun kapatılarak, daire başkanlığı düzeyine indirilmesi, uluslararası camiada Türkiye’nin itibar kaybetmesine sebep olacaktır.

ÖNERİMİZ

Çözüm farklı iki bakanlık bünyesinde Türkiye'nin doğasını korumak için faaliyet gösteren Tabiat Varlıkları Koruma Genel Müdürlüğü ile Doğa Koruma Genel Müdürlüğünün birleştirilmesidir.

İki genel müdürlük birleştirilse dahi, taşra teşkilatı il müdürlüğü şeklinde yapılandırıldığı takdirde hangi bakanlığın altına olursa olsun etkin bir şekilde görevini yürütmesi mümkün değildir. Doğa korumadan sorumlu kurumun taşra yapılanması mülki sınırlardan ziyade ekolojik ve coğrafik bölgeler esas alınarak "bölge müdürlükleri, il şube müdürlükleri ve il şube müdürlüklerine bağlı koruma alanı müdürlükleri ve şeflikler şeklinde olmalıdır. Bunun olabilmesi iki genel müdürlük (Tabiat Varlıkları Koruma Genel Müdürlüğü ile Doğa Koruma Genel Müdürlüğü) birleştirilerek bağlı kuruluş olarak (DSİ Genel Müdürlüğü veya Orman genel müdürlüğü gibi) yeniden yapılandırılmalıdır. Bu durumda hangi bakanlığın altında olması fark ettirmeyecektir.

Birleştirilen kuruluşun bağlı kuruluş (Genel Müdürlük veya Başkanlık olabilir) olması halinde 2011 yılından bu yana Doğa Koruma Genel Müdürlüğünün taşra teşkilatı olarak görev yapan bölge müdürlüklerinin yapısı muhafaza edilebilecektir. Sadece özel çevre koruma alanları ve doğal sit alanlarının getireceği ilave görev ve sorumluluklar dikkate alınarak bölge müdürlüğü sayısının ve kapsadığı illerin yeniden düzenlenmesi gerekecektir. Sadece Çevre ve Şehircilik il Müdürlüğü Tabiat Varlıkları Koruma Şube müdürlüklerindeki personelin çalıştığı ilin bağlı olduğu bölge müdürlüğüne veya o ilin şube müdürlüğüne geçirilmesi gerekecektir.

Sağlayacağı avantajlar

1. Bağılı kuruluş olması halinde taşra teşkilatlarının yapısı muhafaza edilebileceğinden (binası, aracı, gereci, teknik ve idari personeliyle) birleşme işlemi daha sorunsuz olacaktır.
2. Doğa Koruma Genel Müdürlüğünün taşra teşkilatında 4247 teknik ve idari personel çalışmaktadır. Genel Müdürlük 268'i kiralık ve 216'sı kurumun malı olmak üzere toplam 484 araca sahiptir. Taşra teşkilatı personeliyle, binasıyla, araç ve gereciyle aynen muhafaza edileceğinden koruma çalışmalarında gerek birleşme sürecinde gerekse birleşme sonrasında daha sonraki koruma faaliyetlerinde herhangi bir aksama olmayacaktır.
3. Kamu adına aynı amaç için çalışan her iki kurumun insan ve mali kaynakları birleştirildiği için, emek, zaman, iş gücü ve mali kaynaklar açısından tasarruf edilecek, kamu kaynaklarının etkin bir şekilde kullanılması sağlanmış olacaktır.
4. Doğa korumadan sorumlu kuruluşlar arasındaki yetki karmaşası, çatışma ve çalışmaların tıkanmasına sebep olacak düzeye gelen gereksiz bürokrasi önlenmiş olacak, kurumlar arasındaki iletişim, işbirliği ve koordinasyon eksikliğinin giderilmesine katkı sağlanacaktır.

5. Alan yönetiminde birden fazla kurum ve mevzuat tarafından yönetilme zorunluluğu ortadan kalkacak; koruma, kontrol ve denetimde otorite boşluğu minimum düzeye indirileceğinden daha etkin bir koruma ve yönetim sağlanacaktır.
6. Korunan alanlarla etkileşim içerisinde olan yöre halkının idari çok başlılıktan dolayı kamu idareleriyle yaşanan sosyal çatışmaları giderilecek, bu duruma bağlı olarak yöre halkının kamuya karşı güven duygusunun artması sağlanacaktır.
7. Doğa korumadan sorumlu güçlü bir yapının inşa edilmesi, Türkiye'nin uluslararası camiada Türkiye'nin itibarını artıracaktır. Aynı şekilde yıllardır doğa korumanın güçlü ve etkili bir yapıya kavuşturulmasını isteyen ve bunun için çalışan sivil toplum kuruluşlarının ve bilim insanlarının desteği alınacaktır.
8. Belki hepsinden önemlisi her iki genel müdürlüğün bünyesinde çalışan ve yıllardır doğa korumanın tek çatı altında toplanmasını arzu eden (yetki karmaşası, çatışma ve gereksiz bürokrasiden usanan) personelin yaratılan motivasyonla daha etkin ve verimli çalışması sağlanmış olacaktır.

Bilgilerinize arz olunur.